

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3052/2020
15.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Марине Милановић и Добриле Страјина, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Слободан Д. Стојановић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Топличког управног округа Прокупље, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Нишу, ради накнаде трошкова превоза и других примања и утврђивања права из радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1866/2019 од 02.06.2020. године, у седници већа одржаној 15.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1866/2019 од 02.06.2020. године, првог става изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1866/2019 од 02.06.2020. године, првог става изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П1 398/17 од 11.03.2019. године, ставом првим изреке, одбачена је тужба тужиоца у делу којим је тражио да се утврди да је у радном односу код тужене у току 2014. године и 2015. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се наложи туженој да тужиоцу исплати новчани износ од 5.850,00 динара на име накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада за месец октобар 2014. године, на релацији село ... – ... и обрнуто, са законском затезном каматом почев од 20.11.2014. године до коначне исплате. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана је тужена да тужиоцу по основу неисплаћене новчане честитке тужиочевом малолетном детету ББ, у вредности до неопорезивог износа који је предвиђен законом којим се уређује порез на доходак грађана, исплати новчани износ од 9.313,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.01.2016. године па до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 25.407,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1866/2019 од 02.06.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Прокупљу П1 398/2017 од 11.03.2019. године у ставу другом изреке.

Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у ставу трећем и четвртом изреке и у том делу предмет враћен истом суду на поновно одлучивање.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18, 18/20 - у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је то потребно ради разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

О тужбеном захтеву другостепени суд је у овој правној ствари одлучио применом правила о терету доказивања, оценивши да тужилац није доказао да је имао трошкове доласка на рад и одласка са рада, да су исти били нужни и неопходни, као ни чињеницу присутности на раду током октобра месеца 2014. године за који потражује накнаду, јер се из наведених доказа нису могле утврдити спорне чињенице од којих зависи основаност тужбеног захтева.

У таквој ситуацији, Врховни касациони суд је нашао да нема услова за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној, ради разматрања правних питања од општег интереса или, у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Уз ревизију тужилац није доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињенично-правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом какав је у конкретном случају зависи од чињеничног стања, које се утврђује доказима прадложеним у складу са правилима о терету доказивања. Битне повреде одредаба поступка на које ревизијом тужилац указује, не представљају законом превиђен разлог за изјављивање посебне ревизије, у смислу одредбе члана 404. ЗПП.

Стога је Врховни касациони суд, на основу члана 404. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се у радном спору тужбени захтев односи на потраживање у новцу, дозвољеност ревизије се цени применом члана 403. став 3. ЗПП, према којем ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако

вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде од од 5.850,00 динара не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија тужиоца није дозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић